

[Johan Asmussen.]

aldrig kan løbe op i de helt store beløb — det er en form for trøst, som man i grunden ikke kan være bekendt. Dermed har jeg i en parentes igen mindet om det urimelige i, at skattesager skal anlægges i København, fordi finansministeriet har værneting her. Jeg håber, at det nu ikke varer så forfærdelig længe, før man får ændret de regler, så folk kan anlægge deres skattesager dér, hvor de bor.

Endelig kommer jeg til det, der, om jeg så må sige, er „fileten“ i forslaget, nemlig spørgsmålet om lejeværdien i enfamilieshuse. Dét er man nu altså i skøn samdrægtighed nået frem til at blive stående ved regeringsforslaget, ved den højtærede finansministers forslag om at sætte lejeværdien til 2 pct. af de nye værdier, et resultat, som man formentlig er kommet til med elektronhjernens eller andre tilsvarende hjerners hjælp ud fra ønsket om at nå et gennemsnit.

Jeg skal ikke gentage min lille historie om gennemsnit, om manden med den ene fod i køleskabet og den anden i bageovnen, men nu er man altså nået frem til at anbringe overordentlig mange mennesker i den situation.

Ved første behandling af lovforslaget hævdede jeg, at dette efter min mening var en dårlig regel, en upraktisk og en uretfærdig måde at ville løse det problem på, som alle måtte være enige om skulle løses, nemlig at skabe et rimeligt forhold efter de nye, forhøjede vurderinger imellem ejere af enfamilieshuse og lejere.

Jeg tillod mig at fremsætte et andet forslag til overvejelse, nemlig at man simpelt hen gjorde det, man sagde man ville, nemlig at lægge tilsvarende procent på det gamle tal fra sidste år. Jeg ved, at man har beskæftiget sig en smule med det i udvalget, men jeg ser altså nu, at man ikke har ment, at forslaget var anvendeligt. Jeg ville unægtelig gerne have en forklaring på, hvorfor man ikke kunne bruge det forslag. Det fremgår af udvalgsbilag nr. 7 fra

finansministeriet, side 3, at man i udvalget har stillet følgende spørgsmål. Jeg citerer:

„Hvorledes ser ministeren på det under første behandling fremkomne forslag om at se bort fra den nye vurdering og forhøje den hidtidige nominelle husleje med ca. 25 pct. eller på med bibeholdelse af forslaget princip at anvende 3 pct. i stedet for 2 pct. for ejendomme erhvervet efter en bestemt dato, f. eks. 1. januar 1962 eller 1963?“

Derefter står der, at spørgsmålet vil blive besvaret mundtligt. Det vil altså sige, at ministerens redegørelse for, hvorfor dette forslag, som åbenbart havde nogen interesse i udvalget, ikke fandt tilslutning hos ministeren, kun er givet mundtligt i udvalget og ikke fremgår hverken af udvalgsbilaget eller af udvalgets betænkning.

Der foreligger her efter min mening et eklatant eksempel på, hvilke urimeligheder forretningsordenens regler med hensyn til deltagelse i udvalgsarbejdet fører til; end ikke den partiordfører, som har fremsat et konkret, sagligt forslag på et betydningsfuldt område, kan få lov til at høre på drøftelserne af sit forslag.

Hvad forretningsordenen derimod ikke skal have skyld for er, at man heller ikke får en skriftlig besvarelse via et udvalgsbidrag og end ikke et ord til forklaring i betænkningen. Disse forhold forekommer mig parlamentarisk uacceptable og demokratisk underudviklede, men jeg håber, jeg endnu kan nå ved denne lejlighed at få en antydning fra den højtærede finansminister af, hvorfor det forslag, som jeg havde fremsat, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen har støttet, og som udvalget har vist nogen interesse, hvorfor det forslag, som jeg fandt var uhyre enkelt, ikke kunne bruges. Der må være et eller andet i vejen, som jeg ikke kan se — det erkender jeg, det kan særdeles vel tænkes — men jeg vil gerne vide, hvad det er.

Man er altså blevet stående ved denne fortvivlende gennemsnitlige 2 pct.s regel. Jeg